

χῆς, καθότι εἶναι δηλητήριο. — Τινες μεταχειρίζονται πρὸς ἐξαφανισμόν τῶν ἐντόμων αὐτῶν καὶ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ θείου, τοῦ μηδικοῦ σιλφίου (asafœdita), καὶ τινων φυτῶν, ὡς τοῦ λεπιθίου (passerage), τῆς κοριόφυγος (cimicaire) κτλ. ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ ὑποφέρῃς τὴν ὁσμὴν τοῦ θείου, καὶ μάλιστα τοῦ μηδικοῦ σιλφίου, δηλαδή τοῦ σεῖ τὰ ν-μ πο κο ὤ;

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Ὀψιπλόουτος.

Σὲ ἀπαντᾷ καθ' ὁδόν, προσποιεῖται ὅτι δὲν σε γνωρίζει, συστέλλει τὰ βλέφαρά του, ἀλλὰ μόλις καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου κατορθώνει νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν τῇ μνήμῃ του ὅτι σε εἶδεν εἰς τι μέρος, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται ποῦ λησμονεῖ τοὺς γονεῖς του· ἂν τὸν ἐρωτήσῃς περὶ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐξαδέλφου, σοὶ λέγει, « ναι, ἔχω μικρὰν συγγένειαν μετ' αὐτοῦ. » Ἡ τροφή του εἶναι πάντοτε λεπτή καὶ ἐκλεκτή. Τὰ φασούλια ἐπιβαρύνουσι τὸν στομάχον του· τὰ πράσα, ἔχι νὰ τὰ φάγῃ, ἀλλὰ ν' ἀκούσῃ μόνον τὸ ὄνομα αὐτῶν δὲν ὑποφέρει. — Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν της. « μοι φαίνεται, λέγει οὗτος, παράδοξον, πῶς ἡ Κυρία αὕτη ἐφαντάσθη ὅτι εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ νυμφευθῶ ἐγὼ τὴν κόρην της! μετ' ἐξήτησαν τόσαι καὶ τόσαι, καὶ πάλιν τὸ ἐσυλλογίσθη, καὶ δὲν τὸ ἐσυμβίβασα, τώρα ἔρχεται καὶ αὕτη μετ' ὁ μὲν τὸν κάμῃ γαμβρόν της καὶ αὕτη νὰ μοὶ προτείνῃ τὴν θυγατέρα της διὰ σύζυγόν μου! » — Ὄταν περιπατῇ, νομίζει ὅτι οἱ πάντες τὸν βλέπουσι, τὸν θαυ-

μάζουσιν, ὅτι λέγουσι, « τί νέος! » — Ὁταν ὁμιλῶν λέγει, τὸν Πλάτων, νομίζει ὅτι τὸν φρονοῦσι σοφόν. — Εἶναι ὀλίγον φαλακρὸς, λέγει ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι εἶναι φαλακροί. — Ὄταν εἰσέρχεται εἰς συναναστροφὴν τινα καὶ βλέπει ὅτι οὐδεὶς ἐγείρεται ἵνα τὸν χαιρετήσῃ, ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὴν κακίαν τῶν ἀνατροφῶν. — Ὁ ῥάπτῃς του εἶναι εἰς Παρίσιους, διότι ἐδῶ δὲν ἔμαθον εἰσέτι νὰ ῥάπτωσι μετ' τέχνην. Τὰ ὑποδήματά του, δὲν κατάρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐπιτύχῃ ὑποδηματοποιὸν, ὅστις νὰ τὰ κατασκευάζῃ ἀναλόγως τοῦ μικροῦ του ποδὸς, ἀλλὰ τὰ κάμνει πλατέα, καὶ ἐξέχοντα ὀλίγον μετὰ τοῦ πρώτου ὁστοῦ τοῦ μεταταρσίου καὶ τῆς πρώτης φάλαγγος τοῦ μεγάλου δακτύλου· τοῦ λοιποῦ θὰ γράψῃ εἰς Παρίσιους, ἵνα καὶ αὐτὰ τῷ στέλλωνται ἐκεῖθεν. — Κοιμᾷται μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐξυπνᾷ περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης, λόγον δὲ δίδων εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ ἐργάται καὶ οἱ πρόστυχοι ἄνθρωποι ἐγείρονται τὰ χαράγματα.

FAZETTA.

Ἡ ἐφημεριδογραφία ἦν γνωστὴ τοῖς Σίναις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ Σίναι μέχρι τῆς σήμερον δημοσιεύουσι καθ' ἑκάστην τὴν αὐτοκρατορικὴν, λεγομένην, ἐφημερίδα κατὰ διαταγὴν τῆς αὐλῆς.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἰταλία ἦτο τὸ κέντρον τῶν Εὐρωπαϊκῶν διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων, ἐφάνη πρώτην φορὰν εἰς τὴν Βενετιανὴν ἢ καλουμένην Γαζέττα, τὸ ὄνομα αὐτῆς λαβοῦσα ἐκ μικροῦ τινος νομίσματος ἀξίας ἐνὸς περιποῦ ἐβδόμου τοῦ γροσίου, ὀνομαζομένου γαζέττα, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐπωλεῖτο.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ ἱατρὸς Θεόφραστος Ρενωδότος ἐπιθυμῶν νὰ τέρπῃ τοὺς ἀσθενοῦς αὐτοῦ συνέλεγεν εἰδήσεις ἐκ διαφόρων